

Поводом текста Златка Паковића, „Слободан Антонић, дилер идеолошког опијума“ (Данас, 16. март 2012)

Ова логика се састоји у оптужби да се у нечијој глави крије зломисао, иако речи или понашање те особе не могу оправдати такву тврдњу. Цео Паковићев чланак почива на сумњичењу да С. Антонић нешто не сме да каже или да уради, али да зато друге наговара на зло и насиље. По овој, типично тоталитаристичкој конструкцији, перфидност „зломислитеља“ се управо састоји у томе да се представља као пристојан или демократичан, али је то само стога што је превише кукавица да би показао своје право лице. Но зато је ту Велики Инквизитор који ће, иза наизглед обичног текста, открити позив на насиље (у мом случају позив да се на неку редакцију баци бомба), и одмах његовог аутора прогласити за „дилера идеолошког опијума“, односно дилера смрти.

Не знам на који би се уверљив начин могао оповргнути исказ: „Антонић само из кукавичлука не позива да се бацају бомбе“. Тако што би се Антонић клео у своју приврженост миру, демократији, дијалогу, итд, итд...? Тако што би се Антонић клео да није кукавица? Па, оптужба се састоји баш у томе да Антонић једно јавно говори или ради, а друго мисли. А то што Антонић стварно мисли, најбоље зна управо Велики Инквизитор. Заправо, једини начин на који бих стварно могао да покажем да је наведени исказ неистинит, односно да нисам кукавица, био би да јавно позовем да се баци бомба на некога. Дакле, ако то не урадим, остаћу перфидна кукавица, а ако пак то урадим, постаћу оно што јесам - фашиста!

И то је управо типична логика тоталитарног ума. Ти си фашиста, а то што се понашаш као пристојан човек само је твоја маска, мене нећеш преварити, знам ја ко си ти и шта потајно желиш. А то што ти не смеш да кажеш или да урадиш, ја ћу свима да објавим, јер ја знам шта ти желиш: желиш кожне панталоне, кожну јакну и кожни бич, желиш голе жене на коленима са ланцем око врата, и желиш да ти се сви обраћају са „мој

Господару“...

Да постоје овакви умови и њихове пројекције то никако није необично. Али необично је то када производ таквог ума Данас стави на насловну страну, све са сликом жртве његове пројекције. Шта значи то када се Петру Петровићу објави слика на насловној страни, уз наслов „Петар Петровић, дилер идеолошког опијума“? Да ли је то тај „позив на дијалог“, између осталог и са Петром Петровићем, за који се Данас толико залаже? Или је то беспризивна дисквалификација Петра Петровића из јавног простора и са списка нормалних јавних личности?

Када је Ђорђе Вукадиновић својевремено тужио Данас и Басару због низа увреда, Данас је објавио редакцијски уводник у коме се жалио да Вукадиновић претходно није искористио прилику да полемише. Али, како полемисати са оваквим текстовима, који нису ништа друго до безочне јавне увреде - и то објављене на насловној страни? Како полемисати са идеолошком потерницом, све са сликом и именом у наслову? И, узгред буди речено, када је то Данас постао полиција мисли која је задужена да такве потернице расписује? Или је заправо већ стигло такво овлашћење, па сада све јавне личности треба да се прибојавају да и оне не дођу на кинеску зидну новину, која се изгледа прави од Данаса?

Басара се макар јавно извинио Вукадиновићу. Колико нас треба да тужи Данас па да помислите да, у последње време, нешто са вашим схватањем новинарства можда и није баш сасвим у реду?

(Данас)